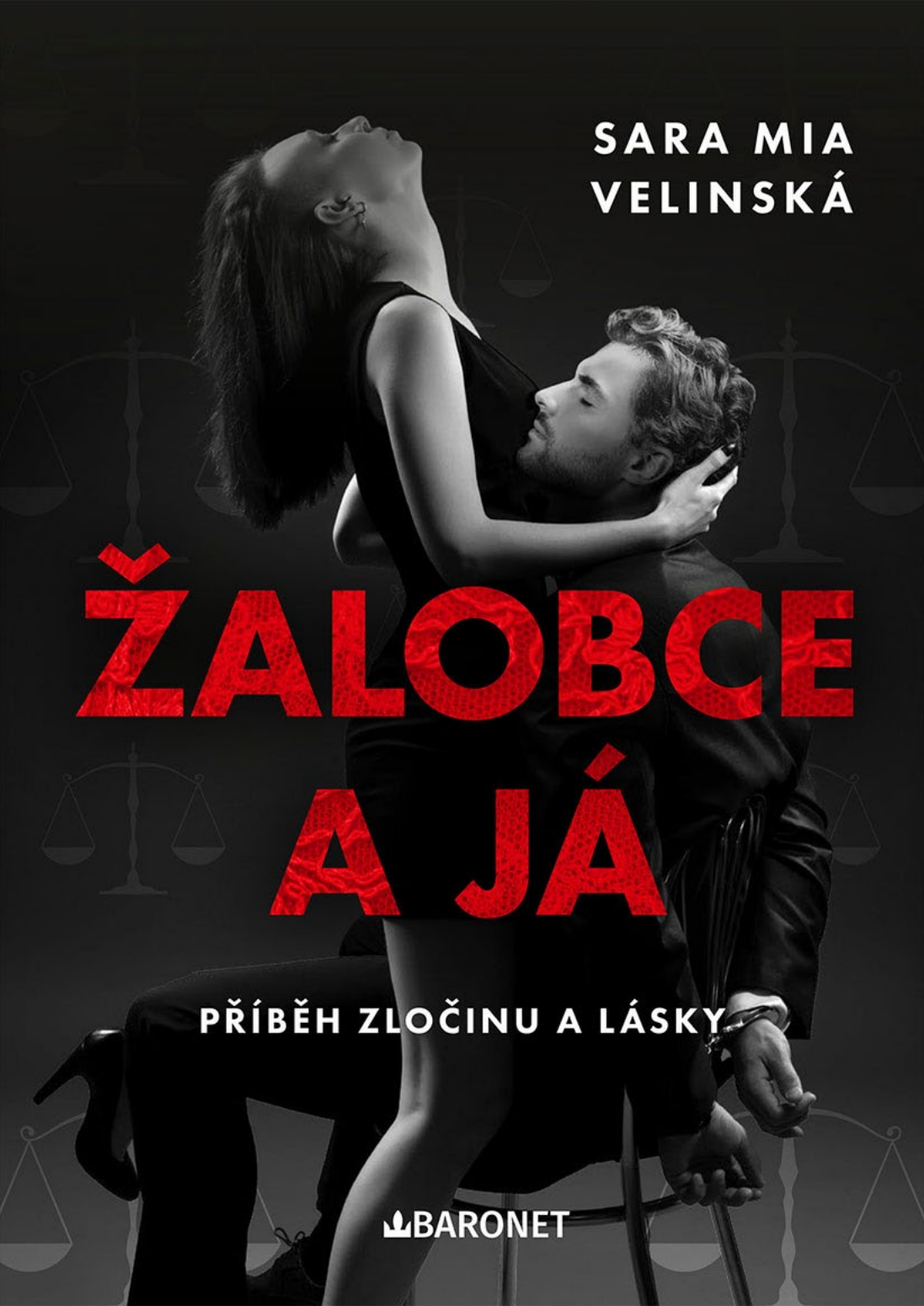

SARA MIA
VELINSKÁ

ŽALOBCE A JÁ

PŘÍBĚH ZLOČINU A LÁSKY

 BARONET

Žalobce a já

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Sara Mia Velinská
Žalobce a já – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŽALOBCE A JÁ

ŽALOBCE A JÁ

SARA MIA
VELINSKÁ

xyz

Prolog

Nina

Za normálních okolností se práci na večírcích zbohatlíků vyhýbám. Většinou se k bavičům chovají jako ke svému majetku. Dočasněmu, ale nevyhnutelně výkonnému majetku bez nároku na únavu. Zejména s pokročilou hodinou a stoupající hladinou alkoholu přestávají vnímat rozdíl mezi koupí služby a vlastnictvím osoby, která ji poskytuje.

Samozřejmě, neplatí to o všech. Mám na mysli především ty, kteří chtějí vzbudit dojem, že jsou novodobou šlechtou, přestože vyrůstali ve stejném paneláku a nosili stejné cvičky a červené trenýrky jako jejich *nešlechtičtí* vrstevníci (alespoň tak si to nějak pamatoval náš učitel tělocviku v dětském domově). Zoufale se snaží vzbudit dojem, že patří k jakési elitě, a neváhají kvůli tomu sklouznout k pokrytectví.

Evini rodiče, zbohatlíci, do této kategorie nepatřili. Možná proto byla jejich dcera navzdory materiálnímu dostatku, v němž vyrůstala, hodná holka se smyslem pro humor a velkou dávkou empatie.

Její otec Vladimír Melzner kdysi dávno zprivatizoval výnosný státní podnik. Díky tomu mohla být jeho dobře udržovaná manželka Helena i nadále tak dobře udržovaná a samozřejmě nemusela pracovat. Pardon, ona pracovala na reprezentativním vzhledu domácnosti i sebe, což mi vlastně připadalo jako docela fuška. Není důležité, jaká byla její původní profese, protože ona sama si ji už nejspíš nepamatovala.

Ne že by moje profese byla nezapomenutelná. Mám za sebou taneční konzervatoř a před čtyřmi lety jsem s nevelkým entuziasmem získala magisterský titul na žurnalistce. Tenhle večer jsem však pracovala jen jako tanečnice (moje práce redaktorky v lifestylem časopise pro ženy *Monique* nestojí za samostatný odstavec).

Popravdě řečeno, kdyby prosba o vystoupení našeho tanečního uskupení na oslavě manželských narozenin nepřišla od Eviny maminky, klidně bych odmítla. Helena se vůči mně cítila ochranně, a dokonce byla věrnou abonentkou *Monique*. Pro mě však byla nejceněnější její náklonnost. Příčinu bych určitě hledala někde v tom, že jsem příliš brzy přišla o rodiče, a tak jsem byla za každý projev jakési osobní účasti velmi vděčná.

Takže pokud jde o Melznerovy, ten zbohatlicko-majetnický stereotyp se mě netýkal. Chovali se ke mně jako ke členovi rodiny.

A tak jsem se ocitla v loveckém záměčku, kde Vlado stylově slavil své šedesáté narozeniny. Hemžilo se to tam podnikatelskou „šlechtou“ i „nešlechtou“ (ale přesto bohatou), významnými lékaři a tu a tam se mihli i regionální politici nebo vysocí státní úředníci.

Všichni však měli jedno společné – když jsme se s dívkami objevily na pódiu s choreografií a v kostýmech z muzikálů *Moulin Rouge*, *Cats*, *Chicago* nebo *West Side Story*, přestali mluvit a na chvíli zapomněli na svůj stereotyp.

Nebyly jsme skutečná taneční skupina, spolupracovali jsme pouze na tomto projektu. Naše představení bylo až do letošních divadelních prázdnin zařazeno do programu státního divadla. Byla to však naše poslední sezóna. Táhly jsme to spolu už od posledního ročníku konzervatoře, bylo jen otázkou času, kdy nás tento projekt přestane posouvat dál a naše kariérní představy se rozejdou.

Tak například já. Moje trenérka baletu, dlouholetá nadšená ukrajinská baletka, doslova nutila mé vychovatelky, aby mě poctivě vodily na hodiny pod pohružkou, že je udá na sociálce. Po dlouhém

období baletního drilu mě to táhlo k větší volnosti, a tak jsem zůstala u scénického tance na konzervatoři. Mou srdeční záležitostí je však společenský tanec, kterému jsem se věnovala jen „bokem“, přesto tvoří podstatnou část mého života.

Po únavných letech na divadelních prknech v náročné show jsem byla docela ráda, že to skončilo a já se mohla naplno věnovat své taneční škole, kde jsme s Petrem, mým tanečním partnerem, a dalšími učiteli vyučovali standardní a latinskoamerické tance.

Toho letního večera bylo strašné horko, skoro se mi úplně roztekl make-up. Ale jinak to šlo hladce. Choreografii jsme měli v podstatě vytetovanou do DNA. Na tanci je hezké, že ho může ocenit téměř každý, aniž by o něm nutně něco věděl. Stačí se jen dívat. A nechat se unést.

Ale pro někoho je i to nesplnitelný úkol.

Například pro Andreje Melznera, který by skutečně mohl patřit mezi zmíněnou elitu, kdyby chtěl, ale neměl zájem ani o krátké potěšení z našeho vystoupení. Přesněji řečeno, nezajímalo ho nic z toho, co mu dnešní oslava nabízela. Zúčastnil se jí jen proto, že oslavencem byl jeho otec, a i to jen z povinnosti. Byl s ním už léta na válečné noze. Andrej totiž otci nikdy neodpustil, že opustil jeho matku kvůli těhotné milence Heleně. Tehdy mu bylo pouhých deset let.

Naproti tomu pro svou nevlastní sestru Evu, plod tohoto milostného vztahu, měl naprostou slabost. Zbožňovala ho odmalička a byla asi jediná, kdo věděl, jak na něj. Se státním žalobcem úřadu speciální prokuratury nedokázal pohnout nikdo. Nebo možná jeho dokonalá manželka.

Během vystoupení mi k němu několikrát přeběhl zrak, protože, přinejmenší to, při své výšce (bez decimetru dva metry) byl nepřehlédnutelný. Navíc byl celý jako vytesaný ze žuly. Všechno na něm bylo tvrdé s ostrými hranami – od čela přes čelist až po kontury jeho šlachovitého těla. Pískově blond vlasy měl vždy ostříhané přísně nakrátko a pře-

cházely v souvislé krátké strniště. Na opálené tváři poutaly pozornost výrazné modrošedé oči a husté, jen mírně klenuté obočí zpříšňovalo jeho pronikavý inteligentní pohled. I když se zrovna nemračil, stále vypadal přinejmenším zamyšleně. A on se mračil často. Jeho pohledné, neostře vytvarované rty tvořily zpravidla neměnnou rovnou linii.

Nevím, jestli byl fascinující, nebo jen pozér. Přála jsem si, aby byl to druhé, aspoň bych v jeho přítomnosti nezapomínala, jak se dýchá. Naštěstí se naše vzácná setkání omezila na pár vteřin. Většinou vlastně jen prohodil pár vět s Evou, kterou jsem doprovázela; bez ní by si mě nejspíš ani nevšiml (a ne, nebylo to proto, že jsem byla o čtvrt metru menší).

Ve víru složité choreografie, hlídajíc si svůj „tematický“ výraz, jsem si stihla všimnout, že letní olivově zelené kalhoty zvýrazňují jeho úzké boky a bílé tričko jeho štíhlé svaly. Ale nejspíš si ani nevšiml, že se tanečnice na malém improvizovaném jevišti pohybují synchronně s hudbou. Nezúčastněně přejížděl palcem po displeji svého telefonu. Bylo to zvláštní.

Je třeba zdůraznit, že měl úchvatnou manželku Klaudii s postavou modelky, přirozeně světlými vlasy, vytříbeným vkusem a působivě kultivovanými způsoby. Ale muži takhle neuvažují, že? Vždycky se rádi podívají na ženu, bez ohledu na to, jestli je doma čeká něco lepšího. Naproti tomu on vypadal netečně.

Klaudie si to užila, neodtrhla od nás oči, a na konci dokonce zatlaskala. Vypadalo to sice jako potlesk motýlích křídel, ale taková je asi etiketa.

Byly jsme úspěšné. Utopené ve vlastním potu, v akutní touze po sprše a posteli jsme se převlékly v šatně kosmickou rychlostí. Pomohly jsme klukům, kteří dělají logistiku a starají se o vybavení, naložit naše věci do dodávky. Venku už byla černočerná tma a konečně se trochu ochladilo. Zrovna jsem se rozloučila s celým týmem, když mě zezadu přepadl rozhořčený hlas mé drahé kamarádky.

„Neříkej mi, že jsi chtěla odejít bez rozloučení!“

„Jistěže ne, Evi...“ *Upřímně řečeno, měla jsem v úmyslu se vypařit.*
Popadla mě za ruku a nekompromisně mě táhla zpátky do areálu.
Moje protesty ignorovala.

„Jeden drink se mnou přežiješ, vždyť po tom famózním výkonu musíš mít žízeň jako velbloud.“

Dotáhla mě k zahradnímu baru, kde už na mě čekalo nealkoholické pivo. Eva si se mnou připila svou milovanou Margaritou. Nápoj ladil s jejími třpytivými světle zelenými minišaty. Zdůrazňovaly její alabastrovou pleť, mandlové zelené oči a poutavé ženské křivky na těch správných místech. Zlaté vlasy měla dnes upravené do divokých vln a ozdobené jemnou štrasovou čelenkou. S láskou a obdivem jsem jí je záviděla – i křivky, i vlasy. Její doslova oslnivá krása stále přitahovala mužskou pozornost, ale ona k ní byla lhostejná, jak jen zamilovaná žena, která se zabývá plánováním svatby, může být. Za dva měsíce si měla vzít Roba, marketingového ředitele z otcovy firmy. Jemu se nebylo co divit. Kdybych byla muž, taky bych ji sbalila. Zůstávalo však záhadou, proč se ona zamilovala do muže bez špetky charismatu a smyslu pro humor.

Vděčně jsem si nalila pivo a doufala, že po prázdné sklenici mě Evita propustí na svobodu. Necítila jsem se tu dobře. Nepatřila jsem na tuhle stranu – na stranu pařících členů smetánky. Byla jsem bavič, který má rád svou práci, ale po jejím skončení se tu nezdrží ani o minutu déle. Fascinována honosnou květinovou výzdobou a lampiónovým osvětlením jsem vnímala jen každé třetí slovo z jejího chvalo zpěvu na naši show.

Při posledním hltnutí jsem se skoro udusila, když se mi do zorného pole dostala Evina švagrová. Zastavila se před námi v celé své parádě – v záři tyrkysových letních šatů s trendovou obrovskou sukní, a co bylo horší, v doprovodu svého manžela. Takže jsem musela odtrhnout oči od jejích úchvatných sandálků z dílny Manola Blahnika.

„Přišli jsme se rozloučit, Evi. Odjíždíme,“ oznámila Klaudie, naklonila se k Evě a políbila ji na tvář. Můj pohled mezitím zabloudil k Andrejovi a setkal se s jeho, také bloudícím, ale spíš omylem. Krátce mi kývl na pozdrav a v očích se mu váhavě zablesklo. Netušil, kdo jsem, ačkoli jsme se seznámili už dávno.

„Ty jsi Evina kamarádka, že? Ahm...“ Samozřejmě ani ona si nemohla vzpomenout na moje jméno. Dnes jsem však odmítla rozptylovat trapnost, protože mé čisté šaty zahalovaly utahané tělo. Tak jsem ji nechala vykoupat se v plodech její snobské ignorace.

„Ta tanečnice!“ vyhrkla. „Byly jste opravdu úžasné. Všechny!“ Alespoň její slova zněla upřímně.

„Moc vám děkuji, vyřídím to děvčatům,“ odpověděla jsem srdečněji, než jsem to cítila.

„Nina připravuje mě a Roba na náš svatební tanec. Vymyslela krásnou, trochu složitou choreografii,“ rozplývala se Evka nadšeně, aniž by si uvědomila, že pohledy, které na mně přistály, jsou mi nepřijemné.

„To je romantické, vid', Andreji?“ zvolala Klaudie s okouzlejícím úsměvem. „A velmi sympatické, že si pro svatebčany připravujete takové číslo. Budeme se na něj těšit!“

Od jejího manžela přišla jen vlažná odpověď. „A modlit se, abychom pohled na tančícího Roba přežili všichni ve zdraví.“

„Jenom se směj! Ještě mu budeš uznale tleskat,“ bránila Eva svého snoubence. „Máme na to dva měsíce, Nina z nás udělá profesionální pár.“

Andrej si trochu znuděně povzdechl. „Nepochybuji, že když bude potřeba, zatočíš s ním nad hlavou, abys všechny včetně sebe přesvědčila, že to nebyl tak špatný nápad.“

Robo byl taneční katastrofa. Fyzicky dobře stavěný zápasník, ale pro jakýkoli tanec naprosto nepoužitelný. Sama jsem se snažila Evě tohle číslo rozmluvit, ale byla tím nápadem tak nadšená, že jsem

podlehla. Cynikova necitlivá reakce mi však dodala novou motivaci.

„Zvedačky mají své opodstatnění v akrobatickém rokenrolu a možná ještě v *Hříšném tanci*. Onu budou tancovat valčík, takže to nejspíš přežijí. Budeme se snažit, abychom příliš nešokovali.“

Proč je ticho? Přehnala jsem to? Přehnala, protože pan žalobce se na mě poprvé *opravdu* podíval. Asi jsem měla přidat úsměv, abych tu chvíli odlehčila, ale jeho zaujatý pohled mě zmrazil po konečky prstů. Klaudie s Evou konečně něco řekly, ale já jsem nevnímala nic, jen jsem bez dechu čekala na jeho reakci. Žádná nepřišla. Odvrátil ode mě zrak s líným mrknutím a objal sestru na rozloučenou. Mechanicky jsem jim odpověděla na pozdrav, sledujíc jejich sebejistý pomalý odchod.

Evita se na mě pobaveně ušklíbla. „Kde se to v tobě vzalo, zlato? Bratr málokdy ztratí řeč.“

„Spíš jsem mu nestála ani za odpověď. Prosím tě, připomeň mi, proč máš ráda jeho, a ne ji? U mě je to spíš naopak,“ podotkla jsem poněkud frustrovaně.

„Andrej je aspoň upřímný. Ona je tak posedlá svými správnými reakcemi, že už ani sama neví, co si vlastně myslí. Nevěřím jí tu dokonalost,“ zakončila Eva své hodnocení vyprázdněním sklenice. Ještě jednou jsem se podívala jejich směrem, abych byla vzdáleným svědkem jejich nastupování do auta. On jí samozřejmě galantně otevřel dveře.

„Když se bavím s někým, s kým jsem za celý život prohodila sotva dvě věty, vůbec nepotřebuju, aby ke mně byl upřímný. Fráze jsou v pořádku a málokdo je umí říct tak přesvědčivě jako ona. Soudíš ji příliš přísně, Evi.“

Kamarádka kývla na barmana a prstem naznačila, že jí má dolít. „Ve všem, co dělá, je hvězda. Když přednáší na vysoké škole, má narvanou posluchárnu. Když se obleče, udává trendy. Když uvaří, chceš se přežrat. Když mluví, přeješ si, aby tě měla ráda. No tak, někde

přece musí být nějaká chyba, ne? Jenže kde? A proč ji tak urputně skrývá, co?“

Pokrčila jsem rameny a ukončila tuto zbytečnou diskusi konstatováním: „Její manžel nevypadá, že by se musel vyrovnávat s nějakým jejím nedostatkem.“

Andrej

Za co?

Čím jsem se provinil, že musím snášet společnost těch nudných snobů, které nám Helena před chvílí představila? Ona a Klaudie vždycky vědí, jak nás nasměrovat k podnikatelskému výkvětu. Mám podezření, že to dělá schválně.

Dobře ví, jak nemám rád ty zbohatlíky, kteří se po prvních zdvořilostních větách vrhnou na svou příležitost a nevědí, jestli mě mají ohromit svým nápaditým životním stylem (dovolená v Dubaji nebo něco jako „příští rok bychom rádi dali Vietnam, Laos, Kambodžu“), nebo se co nejrychleji dostat do mé přízně. Někteří lidé mají zřejmě pocit, že mít nakloněného státního žalobce nemůže být na škodu. Je až vtipné, jak chtějí být připraveni opravdu na všechno.

Tihle tady patřili k těm zapomenutelným. Manželský pár po padesátce podnikající ve zdravotnictví. Viděl jsem je poprvé, ale jejich jméno mi něco říkalo v souvislosti s podezřelými obchody. Vlastnili dodavatelské firmy, které profitovaly z nadstandardních vztahů s manažery jistých státních nemocnic. Prověřovala je NAKA, kterou dozoroval můj kolega. I proto jsem měl chuť poslat Helenu za tento nevhodný společenský dárek do háje. Právě to byl jeden z důvodů, proč jsem otcovy večírky nesnášel – byly přeplněné podnikateli a politiky. Nechtěl jsem s nimi být viděn ani na trhu s jablky, natož se s nimi bavit.

Ona, tuším že Vlasta, měla na hlavě nějaké zrzavé hnízdo, ale aspoň se snažila mile usmívat, jak jen jí to botox dovolil. Její manžel (jméno jsem přeslechl, říkala mu „tati“) sice v debatě plnil vzhledem k výřečnosti své polovičky jen podpůrnou funkci, přesto se tvářil nesmírně důležitě.

A aby toho nebylo málo, přidal se k nám můj spolužák z gymnázia Igor, aktuálně zazobaný finančník. Ve škole byl tak nevýrazný, že jsem s ním tehdy sotva promluvil. Dnes mě však přivítal tak žoviálně, jako bychom spolu kdysi značkovali rohy diskoték zvratky a pateticky hulili nad hrobem Jima Morrisona.

Neuniklo mi, že vypjal hrud', aby si přidal pár centimetrů, zadržel dech ve snaze rozšířit hrudník a zpevnit břicho a snažil se okouzlit mou ženu. *Jakmile jsi jednou blbec, můžeš se zahalit do milionových šeků, pod nimi stejně zůstaneš blbec.* Vlastně mi ho bylo líto. Skoro jsem mu nenápadně pošeptal, že kdyby Klaudii imponovalo vysoké konto, nebyla by tu se mnou, ale už dávno by ho v těch trapných „okouzlovačkách“ předběhl nějaký jiný milionář.

Předháněli se v zážitcích z dovolené, což moje žena zvládla bravurně. Dovolil jsem si tedy odlehčit tác kolemdoucího číšníka o jednu sklenici grapefruitového džusu a nervózně jsem se rozhlížel po okolních hostech osvětlených zahradními lampióny, jestli nás někdo nefotí. Už jenom to by mi chybělo.

Dnes jsem měl službu a ne poprvé jsem si přál, aby mě zavolali k nějakému urgentnímu případu. Pro jistotu jsem si v mobilu zkontroloval poštu, když jsem ucítil jemný dotek na předloktí.

„Dostal jsi otázku, drahý,“ zašveholila Klaudie něžně, ale její oči mi vyslaly káravou výstrahu. Nikdo si tak nepotrpěl na korektnost a slušnost jako moje žena. Schoval jsem mobil do kapsy a tázavě zvedl obočí směrem k ostatním. Igor posměšně zopakoval svou otázku.

„Odkdy piješ džusíky, Andy?“

Džusíky? Andy??? Žádný blbec, je to kretén.

„Od té doby, co řídím, Igi.“

S důrazem na poslední slovo jsem mu předal vzkaz.

„Černý Petr zůstal dnes v noci mému manželovi.“ Klaudie zvedla na důkaz skleničku se šumivým nápojem.

„Nechceš mi snad tvrdit, že jindy nutíš svou krásnou ženu řídit!“ zvolal ten rozšklebený pohlavní orgán v posměšném rozhořčení. „Ještě jsi neobjevil vynález zvaný taxík?“

Křečovitě se zasmál a očima chabě hledal oporu u ostatních. Klaudie zřejmě zaznamenala můj bojovný výraz, protože mi silně stiskla předloktí. Nasadila svůj příjemný tón.

„Taxík by dnes nic nevyřešil, Igore. Andrej nesmí pít, protože má službu.“

Paní Vlasta se ozvala s ohromeným údivem. „Ach ano, vy máte ty služby, že?“

Nebyl jsem si jistý, co přesně myslí těmi službami, a tak jsem jen úsečně přikývl.

„Co to vlastně obnáší?“ probral se z útlumu její manžel.

„Jsem v pohotovosti pro neodkladné úkony.“

Zřejmě očekávali květnatější odpověď, protože přišly otázky.

„Když se stane zločin, musíte jít na místo činu? I v noci?“

„Ne vždy. Většinou na to stačí vyšetřovatel. Já vykonávám dozor.“

„V jakém smyslu?“

Pomalu jsem se nadechl a snažil se o trpělivý tón. „Během služby musím být k dispozici na telefonu, abych mohl odpovídat na otázky vyšetřovatelů. Dávám jim pokyny, vydávám nějaké příkazy k prohlídkám a v případě potřeby podávám návrhy na soud. Například návrh na vzetí do vazby nebo na použití informačně-technologických prostředků, běžně známých jako odposlech. A ano, někdy se to děje i v noci,“ vyprávěl jsem rychle a pevně doufal, že je dostatečně nudím, abych se vyhnul dalším otázkám.

„Mě by donutilo v noci vstát jen minimálně šest nul za číslicí vyšší než jedna,“ prohlásil vychloubačně můj spolužák. „Někdo musí sloužit veřejnému blahu.“

Naštěstí pro něj jsem stihl jen otevřít pusu a paní Vlasta už zaujatě konstatovala: „Tak tohle musíme říct naší Karince, vid', tatínku?“

„Víte, pane doktore, naše dcera studuje práva a po škole by chtěla jít na státní zastupitelství,“ vysvětlil její manžel.

V tomhle jsem naprostě nemešlo. Nikdy nevím, jak na tyhle návnady reagovat, takže prostě mlčím a povzbudivě se usmívám (i když podle Klaudie je to, co považuju za povzbudivý úsměv, jen otrávený úšklebek). Záměrně jsem se nezeptal, kterou právnickou fakultu jejich osvětlená dcera navštěvuje. Věděl jsem, že pokud je to ta, na které učím já, neudrží se za žádnou cenu. Přišlo to hned.

„Je to vlastně vaše žákyně, pane doktore. Karin Horváthová... říká vám to něco?“ *Tohle* byl povzbudivý úsměv, Melznere! Uč se od paní Vlasty.

„Omlouvám se, ale málokdy si pamatuji jména studentů.“ Horváthová je každá druhá, kdo by si to pamatoval? Doufám, že se mnou nechceš mluvit o Karinčiných zkouškách.

„Ale ona miluje trestní právo, o ničem jiném nemluví, vid', tati?“ Počkala na manželovo vážné přikývnutí a pokračovala, aby mi tenhle večer úplně zkazila. „A vás velmi obdivuje, pane doktore. Všude chodí s vaší nejnovější knihou v ruce. Byla tak zničená, když se jí to evropské trestní právo nepovedlo ani napodruhé.“

A jsme doma! Já jsem zkázou jejich dcery, protože evropské trestní právo na naší fakultě momentálně nikdo jiný nezkouší.

„Aha... to mě mrzí.“

Moje strohá odpověď nemohla uspokojit nikoho, natož angažovanou matku. „Abyste rozuměl, pane doktore, ona je jinak čistá áč-kařka!“

Rozumím... a mezi námi, indexové filatelisty mám „nejradši“.

„Ujistěte svou dceru, že pokud jí nějaká otázka dělá problémy, může Andreje vyhledat během konzultačních hodin, určité jí vše rád vysvětlí.“ Klaudie měla vždy po ruce tu nejvhodnější odpověď. Tahle vyvolala na Vlastině tváři blažený úsměv.

„Opravdu? To by od vás bylo velmi laskavé, pane doktore!“

Myslím, že je nejvyšší čas uvést věci na pravou míru. „Žádná laskavost, je to moje *povinnost*. O konzultačních hodinách vědí všichni studenti do jednoho.“

„Málokterí je však využívají. Na katedře obchodního práva se nám občas stane, že tam prosedíme zbytečně celé hodiny.“ Klaudie statečně odvracela pozornost od mé úsečnosti.

„Vy učíte obchodní právo?“ skočil do debaty nevycválaný Igi a po Klaudiině souhlasu s výmluvným pohledem nadhodil: „Mně by se v podnikání hodila důkladnější znalost obchodního zákoníku. Moji podnikoví právníci mají občas mezery. Dáváte také soukromé hodiny?“

Teď opravdu nevím, jestli už je opilý, nebo mě provokuje.

„Udělejte přijímačky na práva a uvidíme se ve čtvrtém ročníku,“ odpověděla moje žena se zdvořilým úsměvem. On se spiklenecky zasklebil a přitom mu, sakra, zajiskřily oči?!

„Řekněte mi, kdy budou přijímačky, a já je udělám!“

To už jsem nevydržel. Vyprskl jsem smíchy, ale podařilo se mi ho udusit v hrudi a zakrýt kašlem. V Klaudiině výrazu se nečekaně mihl hněv. Naštěstí v tu chvíli napochodovaly na jakési provizorní pódium tanečnice oblečené v kabaretních kostýmech. Okolní vřavu přerušily hlasité tóny *Lady Marmelade* z muzikálu Moulin Rouge. Teprve teď byla otcova oslava dostatečně teatrální, přesně podle vkusu jeho manželky.

Upřímně řečeno, vzhledem k tématu prvního tanečního čísla jsem čekal něco vulgárnějšího, ale tyhle dívky byly očividně profesionální tanečnice a podle soustředěných tváří okolních hostů bylo co obdivovat. Možná bych obdivoval s nimi, kdybych chtěl doma čelit žárlivým otázkám. A to jsem nechtěl. Tak jsem vytáhl mobil a využil následující půlhodinu k něčemu užitečnému.

Nejsem tak slepý, abych si nevšiml, že se několikrát měnily kostýmy i téma podle různých muzikálů, všechno neuvěřitelně rychle

a bez hluchých míst. Běžnému chlapovi stačí pár kradmých pohledů, aby dokázal ocenit ženská těla, což znamená, že jsem asi ten nejběžnější chlap. Většinou mi oči nějak přirozeně přistály na té, která stála uprostřed. Byla z nich nejmenší a na rozdíl od ostatních neměla příliš svalnaté tělo, ale spíš štíhlé a velmi pružné. Pohybovala se tak nějak lehce, jako by pro ni byl tanec přirozenější než chůze. Jako by byl podle ní vymyšlen.

Vycítil jsem na sobě manželčin pohled, a tak jsem se nakonec přece jen začel do odborného článku na European Law Journal, i když hlavně proto, že jsem nesouhlasil s názorem autora. Když jsem po hodné chvíli nedobrovolně zamrkal na scénu, byla ta malá oblečená v kočičím kostýmu. Přesněji řečeno v naprosto těsném kostýmu, který mi doslova vnucoval její pěkně tvarované a souměrné přednosti. Raději jsem se vrátil k odborným článkům. Zbytek představení jsem ignoroval, stejně jako fakt, že můj přemotivovaný spolužák neustále cpe Klaudii do její pěkné hlavičky nějaká moudra.

Z akademického čtení mě vytrhl hlasitý potlesk a manželčin různý hlas u mého ucha. „Jdeme domů!“

Znělo to jako problém. *Můj* problém. Vlažně jsem pozdravil Horváthovy a ještě vlažněji Igora, kterému už chyběly jenom sliny na bradě, aby vypadal jako nadržенý francouzský buldoček. Pak následovalo dlouhé povinné loučení s mým otcem a Helenou; celou dobu jsem přemýšlel, co Klaudii přelítlo přes nos. Vždyť jsem se choval jako gay, nebo spíš mnich, protože si troufám říct, že ani gay se nevyhýbá pohledu na ženská těla.

Vedle mé sestry Evy stála mladá žena v bílých šatech. Když jsme k nim přistoupili, byla mi povědomá. Moje společensky zdatná žena mi to opět vysvětlila tak, aby i takový negramot jako já pochopil, že se dívá na tu malou tanečnici a zjevně kamarádku mé sestry. Dokonce jsem si vzpomněl, že jsem ji už párkrát potkal. Takhle zblízka vypadala mladší a ještě útlejší.

Po fyzické námaze měla na tvářích ruměnec a na čele několik slepených pramenů ofiny sčesané mírně na stranu. Hladká olivová plet vypadala mladistvě a přitažlivě kontrastovala s bílou madeirovou látkou šatů. Karamelově hnědé vlasy jí splývaly na ramena v nenápadných lesklých vlnách. Vypadaly nedospěle jemně. Stejně tak její syté, jemně zaoblené rty. Během krátkého rozhovoru na mě upírala své velké, nevinně zvědavé oči s hustými dlouhými řasami, hluboké a tmavé jako opuštěné studně. Něco v nich mě rušilo. Možná ta plachá výzva, která z nich vyzařovala. Byl jsem si jistý, že neúmyslně. Zbabele jsem se jim vyhýbal, než mě zcela zřetelně počastovala ironickou poznámkou. Chtěl jsem reagovat, ale její upřímný výraz plný obav, že se mě dotkla, mi nedovolil otevřít ústa. Proč uvádět tuhle... olivovou vílu do rozpaků? Připadal bych si jako Kraken. Navíc mi byla ukradená. Potřeboval jsem odsud konečně vypadnout.

Cestou domů jsem v autě zjistil, čím jsem se provinil.

„Můžeš mi vysvětlit, proč ses smál nepřístupným poznámkám tvého kamaráda?“ Klaudie se dostala k věci už po pár metrech.

„Protože byl směšný. A není to můj kamarád. Ani jeho obchody s mým tátou z nás neudělají kamarády.“

„Drze mě balil přímo před tvýma očima a tobě to přijde zábavné?“ Nějak příliš rychle přešla k pěstnímu souboji. Začala mě bolet hlava, tak jsem ztlumil aspoň rádio (i když Pink Floyd bych teď poslouchal radši).

„A co jsem měl dělat? Vyzvat ho na souboj? Bránit se umíš dokonale, děláš to každý den. Nepotřebuješ rytíře.“

Tak to bylo. Muži ji zahrnovali obdivem a ona je vždy dokázala bez problémů srovnat. Jenže z nějakého neznámého důvodu se jí to v poslední době přestávalo líbit. Přesněji řečeno, moje nečinnost v tomto směru.

„Problém je, že můj rytíř už dávno zapomněl bojovat a z té lenosti mu asi i zrezivělo brnění.“

Panebože! Opravdu bude tenhle příšerný večer pokračovat? S těžkým povzdechem jsem si opřel hlavu o opěrku a jednu ruku spustil z volantu. Ještě že se na noc vyprázdnila vozovka.

„Bylo mi ho líto, jak se tam křečovitě předváděl. Je to ubožák a na ty ve společnosti neútočím. Neuspokojilo by mě to.“

„Ubožák? Má miliony na účtu, vilu na francouzské Riviére a přivezl ho šofér v Bentley!“

Správně jsem zachytil skrytou výčitku?

„No a? Odkdy hodnotíš muže podle jejich majetku?“

„Od té doby, co mě můj muž bere jako samozřejmost a nebojuje o mě.“

„To není pravda,“ hlesl jsem vyčerpaně. Cítil jsem, jak mi tíživá únava z minuty na minutu zpomaluje myšlení a vyvolává nechuť vůbec mluvit, natož se hádat. „Bojuju jen proti rovnocenným soupeřům.“

„Znamená to, že jsi za celých deset let, co jsme spolu, žádného nepotkal, že?“ prohlásila a roztrásl se jí hlas. Něco nebylo v pořádku. Klaudie neměla ve zvyku hnát hádky do extrému. Nenaříkala, nedělala scény. Vrhla jsem na ni krátký kontrolní pohled, ale ona byla otočená ke svému okýnku.

„Rovnocenný partner je někdo, kdo si mé ženy váží natolik, že si ani nedovolí adresovat jí nevhodné komplimenty. On je jen idiot, který přišel k penězům korupcí a podvody. Kdyby to bylo v mé moci, všichni takoví jako on by už dávno seděli v chládku.“

„Ježíšikriste!“ vyhrkla znechuceně. „Tvoje povýšenost vůči každému, kdo pracuje pro sebe, a ne pro ty tvoje vyšší cíle, je únavná!“

„Únavné je bojovat s generálním prokurátorem, aby mi to dovilil,“ odsekl jsem se zvýšeným hlasem, protože na smířlivost mi docházely síly. Otočila se ke mně a začala ostře útočit.

„Mého otce z toho laskavě vynech, ano? Nemůže za to, jak depri-mující profesi sis zvolil. Kdybys chtěl, mohl bys být úspěšný advokát, podnikatel... cokoli. Byl bys svým vlastním pánem a nemusel bys

každý den bojovat se spodinou, pracovat s neschopnými policajty a trávit noci v práci.“

Vztek mi vlil do žil novou energii.

„Většinu nocí trávím s tebou, pokud vím. A do policajtů se nenavázej, drahá. Nevíš o jejich práci vůbec nic. Nemůžou za to, že tvůj otec zastaví každý náš pokus podívat se na prsty takovým, jako je Igorek, který není žádná spodina, že ne?“

„Tak proč nevyužiješ příležitost bojovat s ním, když obtěžuje tvoji ženu?“ vykřikla tak, až jsem sebou trhl. Snažil jsem se ovládnout, alespoň dokud jsme se bezpečně nedostali domů.

„Můžeš přestat křičet? Musím se soustředit na cestu,“ řekl jsem klidně, čímž jsem ji samozřejmě ještě víc vyprovokoval.

„No jasně,“ zasmála se trpce. „To je můj manžel. Vždy duchapřítomný, stoický, tak neúnavně, lineárně dodržující pravidla. Morální autorita bez fantazie, spontánnosti, vášně...“

Panebože, nedal jí někdo něco do pití?

„To je mi novinka. Nikdy sis nestěžovala.“

„Tak vidíš?! Urazím tě, ale ty ani nezvýšíš hlas! A víš proč? Protože jsi strašně namyšlený ignorant, tak slepě spokojený sám se sebou, že tě ani nenapadne, že bych s tebou mohla být nespokojená.“

Minimálně v jednom se mylila. Vřelo to ve mně, to bezpochyby. „V poslední době jsi pořád nespokojená, takže to připisuju nějakým hormonům. Co ti chybí? Dítě?“

„To by se ti líbilo!“ vybuchla. „Zaměstnat mě dítětem, abych ti dala pokoj, co?“

Přejel jsem si rukou tvář. Už jen pár minut a budeme doma. „Rozumím. Dítě nechceš. Co tedy chceš?“

Odpověděla až po chvíli a už tiše. Ten smutný tón byl horší než křik.

„Chci muže, který pro mě ztratí hlavu. Když mi někdo nadbíhá, jasně dá najevo, že se mu to nelíbí. Alespoň slovně. Někdy mi může

i něco vytknout, protože mu na mně záleží, a pak se se mnou vášnivě pomiluje.“

Hej, tak moment!

„Chybí ti vášeň v naší posteli?“

Někdo mi podstrčil hádavou fúrii a dal jí věrnou podobu mé manželky?

„To ne, ale pořád se kontroluješ, Andreji. Všechno děláš perfektně, ale nikdy ses přede mnou... neutrhl ze řetězu. Chápeš?“

Ne, nechápu, sakra!

„Jsi schopný vést strhující přednášky, umíš předat své znalosti vědecky i populárně, odborníci i studenti hltají každé tvé slovo, zločinci se tě bojí jako čert kříže, policajti, soudci a advokáti tě respektují a uznávají, protože když jde o tvé poslání, jsi nezastavitelný, ale pro mě jsi nikdy v životě takhle nebojoval. Nedokážu tě ani vyvést z míry, proboha!“

Tak na tohle jsem odmítl reagovat. Rozplakala se.

Po zbytek cesty jsem nespustil oči z vozovky a přemýšlel, co vlastně ode mě chce. Trávím s ní většinu volného času. S klukama chodím jednou za měsíc na pivo a občas s nimi vyrazím na skály, na kolo nebo v zimě na skialpy. Jinak se snažím sportovat buď s ní, nebo tehdy, když má vlastní program. Pamatuju si výročí, zahrnuju ji dárkama a zatím jsem jí neodmítl žádný její rozmar. Dokonce i ty trestuhodně drahé sandály, které má na nohou, jsem jí nakonec koupil, i když mi dodnes uniká smysl této nehorázné marnivosti. Jednou týdně najímáme hospodyni, abych jí ulehčil od domácích prací, a nevyžadují, aby kvůli mně trávila čas v kuchyni. Zásadně neflirtuju se ženami a nikdy jsem ji nepodvedl. A ona je nespokojená!

Vstoupili jsme mlčky do domu a z nějakého důvodu jsem najednou měl pocit, že se mi tato dvoupatrová vila, kvůli které jsem se zadlužil jen proto, že byla jejím snem, vysmívá. Klaudie se zastavila uprostřed předsíně a otočila se ke mně se slzami v očích.

„Proč sis mě vlastně vzal?“ Asi mi z únavy přeskočilo, protože ozvěnu jejího hlasu jsem slyšel až z prázdných pokojů připravených pro potomstvo.

„Protože jsi ta nejdokonalejší žena, jakou jsem kdy potkal,“ vyhrkl jsem spontánně a upřímně. Podle jejího výrazu jsem si tentokrát měl raději vybrat čas na dobře promyšlenou odpověď.

„Uhm, přesně to jsem si myslela. Jenže správná odpověď je ,protože jsem tě miloval‘.“

Do prdele!

„Vždyť to je v tom implicitně zahrnuto!“

„Nechci, aby to bylo někde zahrnuto!“ zavřískla a rozhodila rukama. „Chci to slyšet a cítit!“

A dost!

„Ty to necítíš? Dělán všechno pro to, abys byla šťastná, abys se mnou rostla, ale pro tebe jsou důležitější slova a gesta?!“ zařval jsem taky. Moje předsevzetí zachovat klid bylo nenávratně v háji.

„Mám ti pořádně vynadat a pak se teatrálně usmířovat, abys byla spokojená? Mám jako primitiv mlátit každého, kdo se ti dvorí? Teprve pak se budeš cítit milovaná?“

„Žárlil jsi na Igora?“

„Proč bych měl žárlit na takového pitomce?“

„Žárlil jsi vůbec někdy na někoho?“

„Ne, protože žádný z těch debilů ti nesahal ani po kotníky a já si myslel, že nám to klapě.“

Pomalů naprázdno polkla a pak řekla: „Víš, v čem je problém? Že nežárlíš, protože si myslíš, že *tobě* nesahají ani po kotníky. No dobře. Zatímco jsi četl své odborné články, Igor mě intenzivně balil a pozval na oběd. Pustíš mě tam?“

Moje rozumná manželka se definitivně zbláznila. Do této patecké hry mě ale nezatáhne. Rezignovaně jsem se usmál. „Určitě sis všimla, že pokud jde o zákazy, dost se realizuju v práci. Doma nikdy.“

Tvář se jí zkrivila pláčem. Bože, ať je to jen výsledek špatně namíchaných hormonů a alkoholu!

„Nebudeš žárlit, když pozvání přijmu?“ Její pohled mi říkal, že právě procházím fatálním testem.

„Ne, protože vím, že se s ním začneš nudit ještě dřív, než vám přinesou pití.“

Nastalo ticho a chvíli jsme na sebe bezmocně hleděli. Byla zklamaná. A já? Ani nevím, co jsem vlastně cítil. Chtěl jsem mít tuhle zbytečnou krizi za sebou a jít spát.

„Risknu to. A víš proč? Protože se na mě dívá tak, jak ses ty na mě nikdy nedíval. Hladově. Jako by se pohledem na mě opíjel. A možná není zrovna vynalézavý, ale vynahrazuje to nasazením. Takovým opravdovým, kterého máš ty v sobě na rozdávání, ale jen pro svou práci.“

Něco mi tady kurva uniká!

„Mám ti říct, že žárlím? O to jde? Když to řeknu, můžeme jít spát?“

Její dokonale upravená tvář se narušila úžasem. „Bože, ty... ty tomu vůbec nerozumíš!“ A pak se znovu rozplakala. „Odstěhuju se na nějakou dobu k rodičům. Už o tom přemýšlím celé měsíce, Andreji. Možná potřebujeme být od sebe, abychom se navzájem postrádali, abys po mně toužil...“

Jsme spolu každý den, jak je možné, že jsem její signály nevnímal správně? Přistoupil jsem k ní a vzal ji do náruče. Naše těla do sebe perfektně zapadla. Proč to nevidí?

„Máme sex skoro každý den, tak jak můžeš říct, že po tobě netoužím?“

Slzy si utřela do mé košile. Nesrozumitelně zamumlala. „Máme sex často, protože ho často potřebuješ, Andreji. Ne proto, že bys tak moc toužil po mně.“

Zabijte mě, ale já v tom nevidím žádný rozdíl, a už vůbec ne problém. Ano, potřebuju sex, možná víc, než je běžné, ale dělám to jen

s ní, tak co? A vůbec, jak jinak můžu dokázat, že toužím po ženě jako takové, než tím, že s ní spím? Tohle už bylo nad moje rozumové schopnosti.

„Co bys udělal, kdybych se zamilovala do někoho jiného?“ zvedla hlavu a s nadějí na mě upřela dvě modrá jezera.

„Klaudie,“ prudce jsem vydechl, „chci, abys byla šťastná, a pokud to má být s někým jiným, bude mě to bolet, ale nemám právo ti v tom bránit.“

Vymanila sa z mé náruče. „Kdyby ses zamiloval do jiné, zničila bych vás oba. Vnímáš ten rozdíl?“

Ničemu jsem nerozuměl a o půlnoci jsem už i ztratil vůli něčemu rozumět. Odevzdaně jsem strčil ruce do kapes. Jako rozmazlené dítě chtěla svou melodramatickou scénu, tak ji bude mít.

„Co očekáváš od toho... odloučení?“

„Že zjistíme, co od toho druhého vlastně chceme.“

Přestal jsem se ovládat. „Vím přesně, co chci, a to taky mám!“

Můj podrážděný tón s ní ani nehnul.

„Jistě. Máš dokonalou manželku, která tě nerozčiluje, nezahanbuje, nezkouší tvou trpělivost, kvůli které není nutné vystoupit z komfortní zóny. Musím narušit tvé pohodlí, aby ses probral z letargie a nebral mě jako něco, co tu vždycky bude.“

Měl jsem toho plné zuby. „Nemusíš jít k rodičům, přestěhuju se do služebního bytu. Máme nějaká pravidla během pauzy?“

Zaváhala. Přesně věděla, na co se ptám, a já si to neodpustil. „Co je, drahá? Kde je tvoje odhodlání?“

„Nechci, aby ses intimně scházel s někým jiným,“ přiznala tiše.

„Tak přestaň dělat zasraný scény a vykašli se na pauzu!“

„Chci, aby sis uvědomil moji cenu, ne abys mě nahradil někým jiným!“

Nevěřicně jsem se zoufale rozesmál. Nic jiného jsem už nedokázal. „Znám tvou cenu a podle toho se k tobě chovám, Klaudie!“

Nedívám se na tebe... jak sakra? Hladově? Dívám se na tebe jako na partnerku, které si vážím, ale to ti zjevně nestačí. Naivně jsem věřil, že i ty znáš mou cenu, proto mě ani nenapadlo na někoho žárlit. Ale zjišťuju, že jsem se měl chovat jako vyšinutý vzteklý rváč, protože asi jen ten ví, jak dokázat lásku, aby to mělo ten správný náboj!“

„Takže by ti nevadilo, kdybych si během pauzy našla milence?“

„Mně vadí celá pauza! Nechci žádnou, ale pokud na ní trváš, tak snášej všechna její rizika, moje milá!“

Nedokázal jsem si představit, že bych se dotkl jiné ženy, ale potřeboval jsem jí ten hloupý nápad vymazat z hlavy a nenapadlo mě nic jiného než tento nátlak. O to víc mě šokovala její odpověď.

„Dobře. Tak žádná pravidla.“

1.

Nina

Zůstala jsem ve sprše déle, i když jsem riskovala, že se mi vlhkem rozmaže make-up a naruší účes. Nechtělo se mi vracet na svatební hostinu, ani kvůli pohádkovému zámku, ve kterém se konala. Nejraději bych zůstala ve svém luxusním pokojíku s výhledem na malé jezíčko. Většinu svých milých povinností vůči Evce jsem pro tento večer už v podstatě splnila.

Tanec novomanželů se docela povedl. Dva měsíce jejich drilu, mých výhrůžek a proseb nakonec přinesly kýžený efekt – Robo ze sebe vydoloval ladný pohyb. Jejich valčík byl příjemným šokem pro všechny zúčastněné a mně spadl ze srdce kámen velikosti malé planety. Občas jsem tomu už přestávala věřit a pomalu jsem se smířovala s tím, že to bude fiasko, na kterém si vítězně zgustne Evin bratr. Speciálně jeho jsem si všímala. Ten krásný kamenný bezemoční útvar dokonce odložil mobil a soustředěně se díval. Na konci se vybičoval i k potlesku.

Evka byla šťastná a s pláčem mi děkovala. I já jsem uronila něžnou slzičku. Měla jsem tak velkou radost, že jsem jí odpustila, koho mi vybrala za partnera na tento večer. Šlo sice o muže s tak výrazným charismatem, že i ženy na obrazech tajně vzdychaly, ale stále to byl jen její bratr. Tichý, úsečný, netancující a bavící se jen s vyvolenými muži. Chápala jsem její rozhodnutí posadit nás vedle sebe – oba jsme přišli bez partnera –, ale i tak jsem to vnímala jako malou zradu. Evka věděla, že se u něj necítím komfortně, a přesto mě odbyla

vysvětlením: „Zlato, promiň, volní jste zůstali jen vy dva. Neboj se, není tak hrozný.“

Omyl. Byl příšerný. Během obřadu jsem byla ušetřena jeho mlčenlivé společnosti, protože přijal roli Evina svědka. Ale ani po něm se mnou neprohodil jediné slovo, pokud to nebylo nutné. Byl galantní, pozorný, ale za to zřejmě vděčil své matce. Během slavnostní hostiny komunikoval výlučně s mužem po své pravici, kterého jsem neznala. Naštěstí jsem znala ostatní hosty u našeho stolu, takže jsem ho mohla také ostentativně ignorovat.

A pak naštěstí přišly na řadu moje povinnosti. Po valčíku novomanželů sa dostavil Petr s dalšími dvěma páry z naší taneční školy, abychom předvedli společnou choreografii latinskoamerických tanců. To spolehlivě rozproudilo zábavu, a když se moji kolegové chystali k odchodu, mohla jsem se konečně jít osprchovat a převléknout.

Musela jsem se tam však vrátit. Evita ode mě očekávala, že budu tančit s hosty a udržovat zábavu. A já jsem dokázala myslet jen na to, jak je možné, že cítím jeho pohled, i když si mě nevšímá. Tak moc jsem toužila po tom pohledu vševědoucích modrošedých očí, že jsem si ho asi namlouvala. Možná to bylo proto, že s manželkou žili už dva měsíce odděleně a já jsem si jako hloupá naivka vyfantazírovala malou naději. Naději na co? Co bych mu já, obyčejný sirotek bez rodiny a významu, mohla nabídnout? Co by on, vážený a uznávaný vysokoškolský pedagog a státní zástupce, mohl chtít ode mě kromě toho jediného, co mu mohla dát každá žena, a to zřejmě mnohem zkušenější a uspokojivější než já? Co by na mně mohl najít po deseti letech života s tak působivou ženou, jakou je ještě stále jeho manželka? Zasmála jsem se svým pošetilým myšlenkám.

Jsem pošetilá, nejpošetilejší, protože jen tak jsem mohla ukončit dlouhodobý vztah s Romanem (s vysněnou partií vdavekchtivých celebrit a jediným dědicem realitního magnáta) jen proto, že jsem

při krátkých setkáních s Andrejem Melznerem poznala, že existuje něco, co mohu u muže cítit a co se s ničím nedá srovnat. A u Romana to nepřicházelo.

Skutečný důvod rozchodu jsem nikomu nesvěřila a nikdy to neudělám. Roman byl přitažlivý, blízký mi věkem i temperamentem. Občas sice trochu lehkomyslný a povrchní, ale být vytouženým jedním z milionářské rodiny by mohlo zanechat stopy na každém. Dva roky nám to bez větších problémů klapalo, až dokud mi Evita nepředstavila svého bratra.

Andrej byl pravým opakem Romana – klidný, rozvázný a tak dospělý a vyrovnaný. Jistě, občas cynický, ale přesto se mi vkradl do představ a já ho z nich nemohla při milování s Romanem vyhnat. Viděla jsem ho vždy, když jsem zavřela oči. A já je zavírala, abych ho viděla. Po nějaké době jsem se milování vyhýbala, protože mi stačily moje představy. Roman si prostě zasloužil něco lepšího a „věrnějšího“.

Upravila jsem si make-up a účes, oblékla si smaragdově zelené koktejlové šaty a vydala se bavit Evčiny svatební hosty. Z tohoto druhu animace se vyklubala pořádná dřina. Tančila jsem snad se všemi. S dětmi, adolescenty, muži, dokonce i se ženami. Tvrdili, že je vedu lépe než jejich partneři. Když se otevřely bufetové stoly, doufala jsem, že se parket najednou vyprázdní, ale ne. Vždy se našel nějaký nadšenec, většinou padesátník, který měl chuť vytančit mladou tanečnici.

I když jsem už hlady neviděla, k jídlu jsem se dostala mezi posledními. Naložila jsem si dva talíře. U našeho stolu zrovna nikdo neseděl, a tak jsem si chvíli vychutnávala jídlo v klidu a o samotě.

„To chceš tu dvojitou porci sníst úplně sama?“

Téměř mi vypadla vidlička z ruky. On ke mně *spontánně* promluvil. Jeho hluboký baryton bych poznala mezi stovkami jiných, ale přesto jsem se raději přesvědčila vlastníma očima. Andrej se tyčil nade mnou s rukama v kapsách sytě modrých kalhot. Sako i kravatu si mezitím

sundal a na bílé přiléhavé košili měl rozepnuté horní knoflíky a vyhrnuté rukávy po lokty. Na tváři mu hrál neurčitý úšklebek a oči mu posměšně jiskřily. Nebyl opilý, na to měl příliš ostrý pohled a pevný postoj, ale už byl v náladě. To zřejmě vysvětlovalo, proč věnoval pozornost i někomu jinému než mužům s tituly.

Rychle jsem polkla. „Ano, a moc se na to těším. Něco jsem ještě v bufetu nechala, tak neváhej, protože hrozí, že to ještě jednou otočím,“ držela jsem se jeho ironie.

Odstrčil nohou vedlejší židli a pomalu se posadil. Já jsem se vrátila k jídlu a periferním viděním jsem zaznamenala, že si nalil do prázdné sklenice minerálku. „Klidně si to otoč ještě třikrát, jediná z přítomných si dnes jídlo zasloužíš.“

Jaké překvapení! Všiml si, že tady dnes i pracuju. „Zaslouží si to i všichni nadšenci, kteří i přes vysoký tlak tančí na parketu se mnou.“

„Ti si zaslouží jen hladovku od svých žen za to, co se jim honí hlavou, když s tebou tančí.“

Zaskočilo mi, potichu jsem se rozkašlala. Rychle mi podal ubrousek.

„V pohodě?“ prohodil laxně, a když jsem k němu tázavě vzhledla, objasnil: „Staří opilí ‚nadšenci‘ mají hříšné myšlenky napsané na tvářích.“ Pokrčil rameny.

Bez komentáře jsem si pro jistotu vložila do úst menší kousek nějaké krutí rolky, připravená na další bonmoty. Přecházel nezaujatým pohledem po okolí a roztímal dál.

„Mám trochu obavy, jestli bude mít nevěsta po půlnoci s kým tančit, když do té doby vyřadíš z provozu všechny hosty.“

Může být někdo ještě větší cynik?

„Žádný strach, pořád bude mít v záloze tebe.“

„Mě?“

„Šetříš síly, abys mohl tančit s nevěstou, až všichni odpadnou? Jinak si totiž nedokážu vysvětlit, proč jsi ještě nebyl na parketu. Pokud

nejši nemocný, všechny ostatní důvody mi připadají vůči tvé sestře trochu neuctivé.“

„Nerad tancuju,“ řekl příliš definitivně na můj vkus.

„No, to není trochu, ale dost neuctivý důvod.“

„A na základě jakého kritéria?“

Ještě že jsem se mohla dívat do talíře, jinak bych ze sebe nedostala ani slovo. Je rozdíl, když si představuju jeho pohled, a když jeho pozornost skutečně mám.

„Evita miluje tanec tak moc, že i její manžel kvůli ní potlačil všechny své přirozené reflexy a *zatancoval*. Nechápu, proč by to její bratr nedokázal překonat. Neubude tě.“

Vysypala jsem ze sebe alespoň část frustrace z jeho nekonečné nevšímavosti.

„Nepřecenila jsi trochu význam tance jako takového v životě obyčejných smrtelníků? O půlnoci si s Evou párkrát zatančím. Ale věř mi, že každá moje další přítomnost na parketu zábavě nijak neprospěje. Spíš naopak.“

MLčky jsem vyprázdnila maso-zeleninový talíř. Co jsem mu na to měla říct? S povzdechem jsem si přisunula přeplněný dezertní talířek a vzala si malou vidličku.

„Nemusíš ničemu prospívat. Stačí, když se budeš bavit. To Evitu potěší.“ Byla jsem si jistá, že dobře ví, o čem mluvím. Andrej se svatby zúčastnil jen kvůli ní. Všem bylo jasné, že sem přišel trpět, a Evku to trápilo.

„Kdo říká, že se nebavím?“

Kradmo jsem sledovala jeho ruku, jak si pohrává se skleničkou na stopce. Byla mírně kostnatá s výraznými klouby a dlouhými štíhlými prsty s perfektní manikúrou. Zároveň však nepůsobily jemně. Naopak. Vypadaly drsně a mocně. Stejně jako jeho předloktí. Opálené, svalnaté, žilnaté... měl ruce horolezce, ne pedagoga.

Na co se mě ptal? Aha.

„Je nějaký rozdíl mezi tím, jak se bavíš tady, a tím, jak se bavíš v práci během oběda s kolegy? Protože tipuju, že ne.“

Zasmál se. „Tipuješ dobře.“

Nepodařilo se mi slíznout z horního rtu šlehačku z banánového koláče, jen jsem ji ještě víc rozmazala. Kde jsou všechny ubrousky? Vždyť jsem jeden držela. Ach, ti proaktivní číšníci!

Cítila jsem, jak mi do tváře stoupá ruměnec. Nezbyvalo mi nic jiného než použít prsty. Rychle jsem očima zkontrolovala Andreje, abych s hrůzou zjistila, že mě upřeně sleduje. Přesněji řečeno můj ret pokrytý bílou smetanou. Podával mi ubrousek sevřený mezi dvěma prsty. Bože, ta hanba! No nic. Opatrně jsem si ho vzala a vynaložila nadlidské úsilí, abych si pomalu a elegantně otřela ústa.

V očích mu hrálo pobavení. „Chutná?“

Pako! Stroze jsem přikývla a vrátila se k tématu. Nejdřív jsem si ale musela vzpomenout, o čem jsme mluvili.

„... a právě v tom by podle mě měl být rozdíl, víš?“

„V čem?“ Vypadal, že si ani on sám nevzpomíná, o čem je řeč.

„To je jedno,“ vyhrkla jsem, protože myšlenky se mi rozsypaly jako barevné konfety na Silvestra. Díval se na mě neobvykle pozorně. Byla jsem zvyklá, že mě přehlíží, tohle byla příliš náhlá a výrazná změna, než abych ji dokázala zpracovat. I moje chuť k jídlu se někam vypařila.

„Skončila jsi?“ ukázal na mou nálož dezertů. Místo odpovědi jsem odložila vidličku. K mému šoku ji vzal do ruky, odkrojil si kousek z mého koláče, naklonil se k němu, tedy ke mně, a strčil si ten kousek do úst. Ucítila jsem pižmovou vůni s dřevitým podtónem smíchanou s jeho vlastní. Znovu jsem se nadechla, tentokrát zhluboka. Vlasy se mi zježily i na místech, kde jsem, sakra, žádné neměla.

Přinutila jsem se odtrhnout oči od jeho pracujících žvýkacích svalů. „Jakou cenu má tvůj spontánní nepovinný tanec na sestřině svatbě?“

Opravdu jsem se zeptala na takovou nevyslovitelnou hloupost?

„Proč si myslíš, že je na prodej?“

Odkrojil si další kousek a volnou ruku položil na opěradlo *mé* židle, aby se mu pohodlněji naklánělo. Přímo jsem cítila, jak mi jeho blízkost snižuje inteligenční kvocient. Proč si ten talíř prostě nepřisune k sobě? Dělá to schválně, protože jsem čitelná husa.

„No tak. Musí přece existovat něco, kvůli čemu bys překonal odpor k tanci, abys své sestře udělal obrovskou radost a dokázal jí, že jsi tady rád.“

Žvýkal a zamyšleně přikyvoval. „A víš, že mě něco napadlo?“ Rty se mu zvlhnuly do potměšilého úšklebku. To znamenalo, že ten barter se mi nebude líbit.

Konečně odložil vidličku, utřel si ústa ubrouskem a opřel se o své opěradlo.

„Můj tanec za tvůj tanec.“

Pochybovačně jsem na něj pohlédla. „To zní příliš jednoduše. V čem je háček?“

„Budeš tančit jen pro mě.“ Alespoň jsem poprvé zahlédla jeho upřímný úsměv. Škodolibý, ale o to upřímnější. Mně se smát nechtělo. Srdce se mi rozbušilo neblahým tušením.

„Máš představu, jak by ten tanec měl vypadat?“

„Mám úplně *přesnou* představu, jen si nejsem jistý, jestli s tím máš... ehm...“ na okamžik se mu koutky úst stáhly, „... zkušenosti?“

Víc jsem se neptala, jen jsem na něj nevěřicně zírala a v duchu ho prosila, aby to nevyslovil. On to však vyslovil.

„Striptýz.“ Jeho oči se smály, možná i posmívaly, a mě na okamžik ochromila ostrá bolest v hrudníku. Byla nečekaně silná, až jsem se trhaně nadechla. Co jiného by ode mě mohl chtít? Měla jsem utéct, protože hrozilo, že se rozbrečím a prozradím, jak to bolí. Stálo mě mnoho sil, abych odpověděla klidně.

„Máš štěstí, že nechci udělat skandál na Evčině svatbě, jinak bys dostal takovou facku, že by ti zlomila vaz.“ Z očí mu pomalu mizel úsměv. Trpce jsem dodala: „Co jiného bys *ty* mohl čekat od tanečnice, že?“

Rázně jsem se zvedla, abych odešla, ale on mě stejně rychle chytil za zápěstí a jemně mě přinutil sednout si zpět. S vážnou tváří promluvil: „Nic takového od tebe nečekám. Navrhl jsem to jen proto, že jsem si byl jistý, že na to nepřistoupíš a že skončíš s citovým vydíráním.“

Ani na okamžik neuhnul pohledem, ale jeho upřímnost mi nepomohla, jen proměnila moje ponížení v palčivou zlost a krutou potřebu mu to co nejrychleji oplatit. Ve své aroganci ho ani nenapadlo, že by mě mohl ranit. Myslíš si, že jen ty si můžeš zahrávat, ty namyšlený darebáku? Nasadila jsem chladnou masku.

„A právě proto se tomu tanci už nevyhneš. Dostaneš svůj striptýz a za to teď hned půjdeš se mnou na parket. Předě všemi. A budeš předstírat, že tě to moc baví.“

Na hodnou chvíli oněměl. V jeho výrazu se pomalu stříдалo ohromení s pochybnostmi. Nakonec přimhouřil oči a začal vyjednávat. „Nejdřív tančíš ty. Nehodlám riskovat, že nesplníš svou část dohody.“

„A jakou záruku mám já?“

Pohotově vytáhl z vnitřní kapsy saka přehozeného přes židli peněženku a vložil mi do dlaně svazek bankovek v hodnotě asi tři set eur. Teď jsem ztratila řeč.

„To je moje kauce. Nejsem tak bohatý, aby mi to nechybělo.“

Vidět něco podobného nadšení v Andreji Melznerovi bylo jako narazit v parku na rodinku jednorožců. Musela jsem se chvíli jen tak dívat. „Mám podmínku. Hudbu si vyberu sama.“

„Já mám taky podmínku. Nesmí to trvat méně než čtyři minuty. A obuješ si boty s vysokými podpatky.“

„To jsou dvě podmínky. Takže budeš tančit minimálně na dvě písničky. Jakékoli.“

„Platí.“ Jeho tvář se rozzářila spokojeným úsměvem.

Asi ho začínám nesnášet.

2.

Nina

Upřímně? Dokázala jsem si vzpomenout jen na jediný striptýz, který jsem viděla před lety v dost podivném filmu *9 a půl týdne*. A ten neměl nic společného s tancem a v podstatě ani se striptýzem. Vybrala jsem si z něj alespoň písničku. *You Can Leave Your Hat On* od Joea Cockera měla víc než čtyři minuty. Když jsem to řekla Andrejovi, zavolal z mého pokoje na recepci a nechal si přinést popcorn. Trval na tom, že musí být v misce. Nechápatě jsem na něj zírala.

Zavěsil a lakonicky mi to vysvětlil. „Jestli mám být Mickey Rourke, chci vlastní popcorn.“

Možná bych se s ním bavila, kdybych nebyla tak neuvěřitelně vystresovaná. Z neustálého polykání, abych dostala srdce z krku, mě rozbolelo v krku. Neměla jsem čas si všechno promyslet. Poprvé v životě jsem měla skutečný strach z improvizace, a to jsem vystudovala scénický tanec, sakra.

Ponořená do trémy jsem zpocenými dlaněmi připojovala svůj přenosný Bluetooth reproduktor k aplikaci Spotify v mobilu. Píseň jsem našla okamžitě. A pak jsem si uvědomila, že jsem v rámci dohody zapomněla na jednu podstatnou věc. Obrátila jsem se na Andreje.

„Bude zhasnuto.“

„Vyloučeno!“ odseknul a ani nemrkl.

„Vyber si. Zhasnuto, nebo nic.“ Bojovně jsem vysunula bradu.

„Chceš to vzdát?“

„Ne, ale když budeš nesmyslně trvat na světle, bude to znamenat, že z toho chceš vycouvat ty.“

Přešel ke dveřím a zhasl světlo. Poté rozsvítil noční lampu. Bez okolků náhodně sáhl pod polštář na *mé* posteli a vytáhl *moje* krajkové modré negligé.

Ze samého rozhořčení jsem se nezmohla na slovo. Negligé přehodil přes stínidlo. Pokoj se okamžitě ponořil do intimního modravého osvětlení. Krajka vytvořila na stěnách... no, krajku.

Obrátil se ke mně s očekáváním. „Může být?“

Najednou se ta malá místnost ještě zmenšila a on naopak zvětšil. Ovládl atmosféru a já měla pocit, že ho vdechuju a dusím se. Než jsem ztratila i poslední zbytky odvahy, rázně jsem natáhla ruku a doufala, že nevidí, jak se mi v panice chvěje celé tělo.

„Tvoje sako, poprosím.“

Poslušně si ho svlékl a podal mi ho se slovy: „Režie je tvoje.“

Ne asi, *určitě* ho začínám nesnášet.